तत्रैव याज्यामाह। "तन्नस्त्वष्टा तदु चित्रा विचष्टाम्। तन्नक्षत्रं भूरिदा अस्तु मह्यम्। तन्नः प्रजां वीरवतीꣳ सनोतु। गोभिर्नो अश्वैः समनक्तु यज्ञम्" इति। अयं 'त्वष्टा', देवः, 'नः' अस्माकं, 'तत्' धनं, 'विचष्टां' विशेषेण पश्यतु, अनुगृह्णी-त्वित्यर्थः। तथा 'चित्रा' 'नक्षत्रतनुः 'तदु' 'विचष्टां' तदेव धनं विशेषेणानुगृह्णातु। किञ्च 'तत्' चित्राख्यं नक्षत्रं, 'मह्यं' यज-मानाय, 'भूरिदाः' अधिकधनप्रदम्, 'अस्तु'। किञ्च 'तत्' नक्षत्रं, 'नः' अस्मभ्यं, 'प्रजां' पुत्रादिरूपां, 'वीरवतीं' शूरै-र्भटैर्युक्तां, 'सनोतु' दधातु। किञ्च 'नः' अस्मदीयं, 'यज्ञं', 'गोभिः', 'अश्वैश्च', 'समनक्तु' समृद्धं करोतु॥

अथ त्रयोदशस्य पुरोऽनुवाक्यामाह। "वायुर्नक्षत्रमभ्येति निष्ट्याम्। तिग्मशृङ्गो वृषभो रोरुवाणः। समीरयन् भुवना मातरिश्वा। अप द्वेषाꣳसि नुदतामरातीः" [१०] इति। यः 'वायुः' देवः, सोऽयं 'निष्ट्यां' स्वातीं, 'नक्षत्रं', 'अभ्येति' आभिमुख्येन प्राप्नोति। कीदृशो वायुः, 'तिग्मशृङ्गः' तीक्ष्णतेजाः, 'वृषभः' कामानां वर्षिता, 'रोरुवाणः' शब्दायमानः, सोऽयं 'मात-रिश्वा', वायुः 'भुवना' भूतजातानि, 'समीरयन्' सम्यक् प्रेरयन् 'द्वेषांसि' द्वेष्यान्, 'अरातीः' दातव्यं धनमप्रयच्छतः पुरु-षान्, अपि 'अपनुदतां' अपसारयतु॥

तत्रैव याज्यामाह। "तन्नो वायुस्तदु निष्ट्या शृणोतु। त-न्नक्षत्रं भूरिदा अस्तु मह्यम्। तन्नो देवासो अनुजानन्तु कामम्। यथा तरेम दुरितानि विश्वा" इति। 'नः' अस्मदीयं